

IRIS LOBAŠ KUKAVIČIĆ

Odakle dolazimo? Što smo mi? Kamo
idemo? / Where do we come from?
What are we? Where are we going to?

Umjetnički paviljon u Zagrebu

Art Pavilion in Zagreb

www.umjetnicki-paviljon.hr

CIKLUS: UMJETNOST ISPRED UMJETNIČKOG PAVILJONA
THE CYCLE: ART IN FRONT OF THE ART PAVILION

Odakle dolazimo? Što smo mi? Kamo idemo?

Ulazak u vrtlog susreta oduvijek je jedno je od najljepših i najtraumatičnijih ljudskih iskustava, jer susresti svoje JA s tuđim TI znači svom JA dati prostora za nastajanje. Ono može nastati jedino u dodiru s TI jer postajući JA, ja govorim TI. Dijalogika filozofa Martina Bubera može se činiti pretjerano kompleksnom, no ona je savršeno jasna i jednostavna. Bez drugoga nismo.

Iris Lobaš Kukavičić već godinama promišlja o susretima i dijalozima u gužvi, u samoći i tišini ulica, susretima koji imaju teške posljedice ne samo za pojedinca već i za širu zajednicu kao i onim susretima koje jedva dočekujemo. Kroz svoje umjetničko djelovanje ova Dubrovkinja veliku otvara prostore za istraživanje kao i za intimno poistovjećivanje, ali i povlačenja paralela između svog umjetničkog djela i aktualnih tema poput posljedica masovnog turizma, karantene 21. stoljeća, prirodnih nepogoda kao što su potresi, ili onih ljudskih tragedija poput nedavno započetog rata na tlu Europe koji je riječima Držićevog Negromanta Dugog nosa „poguba ljudske naravi“.

Svoju multimedijску instalaciju koju prikazuje na platou ispred Umjetničkog paviljona i na njegovoj fasadi Iris naziva *Odakle dolazimo? Što smo mi? Kamo idemo?* (*D'où Venons Nous / Que Sommes Nous / Où Allons Nous*). Tijekom karantene 2020. godine umjetnica je kroz vlastitu retrospekciju potaknula svoje nutarnje polemike koje su rezultirale dovršavanjem jednog započetog ciklusa skulptura. Koristeći svoj reducirani rukopis izradila je 12 skulptura ljudi oblikovanih u drvu. Čiste plohe bojala je u to-nove plave, ljubičaste, roze i sive ostavljajući površine čistima, ne miješajući boje na jednom elementu. U svom minimalističkom pristupu Iris je do kraja pojednostavljenim formama dala dinamiku kroz pokret. Zahvaljujući prepoznatljivim pokretima ljudskog tijela detalji poput ženske torbice, frizure, mobitela kojim se snimaju *selfie* fotografije, ruku na leđima ili muške beretke postaju jaki označitelji situacija u kojima se ovi prolaznici nalaze. Neki od njih funkcioniraju kao skupina poput *Tri kundurice*, a neki kao parovi poput *Staraca* i *Selfie* prizora. Naginju se jedni prema drugima u razgovoru ili se prepuštaju trenutku fotografiranja u gesti razdraganosti i veselja. Skulpture su podignute na jednostavne čelične postamente kojima potvrđuju svoj status skulptura prisutnih u prostoru.

Pojednostavljena tipiziranost skulptura omogućuje njihovo postavljanje u razne urbane prostore koji doprinose načinu njihova tumačenja i prihvatanja. Ljudi koji se šecu, zaustavljaju u kratkom razgovoru, nagrađuju se osmijehom ili se ignoriraju, univerzalni su simboli ljudskih susreta i kao takvi se mogu poopćiti i staviti u najrazličitije kontekste. Skupina skulptura bez izmodeliranih lica ne pokazuju portretne karakteristike, ali njihove karakteristične poze arhetipske su poze u kojima prepoznajemo kretnje modernog čovjeka. Zaustavljeni ahistorijski trenutak u njihovom susretu umjetnica razbija dodavanjem novog sloja u svoju umjetničku izvedbu: animacijom skulptura koje se preslikavaju na pročelje Umjetničkog paviljona u Zagrebu uspijeva dočarati šušur, nemir, zbrku, gužvu, galamu, ali i posvemašnje ludilo koje zna nastupiti kada gradom zavladaju šetači, trkači, turisti, usamljene individue i oni koje se ludo zabavljaju u svom društvu ne mareći za pravila. Premda nismo u rajskom vrtu Tahitija kao Gauguinov akteri slike *D'où venons-nous ? Que sommes-nous ? Où allons-nous ?* mi se kao ni oni nismo prestali pitati ova pitanja na koja su odgovori povremeno jasni dok većinu vremena to nisu.

Nakon što je kroz animaciju pokrenula skulpture te ih stavila u okvir određene površine u urbanom tkivu umjetnica poseže za završnim slojem

svoje multimedijske instalacije – za glazbom. Skladba dubrovačkog skladatelja Srđana Berdovića *Yamato uta / Pjesma Japana* skladana je na temelju nekoliko japanskih dječjih brojlica i japanskih narodnih pjesama u kojima je postavljen predložak te stvorena nit vodilja skladbe. Dodani su joj i elementi folklora dubrovačkog kraja. Jedinstveni japanski udaraljkaški instrument, izrađen od posebnog kamena koji se može naći jedino na krajnjem sjeveru japanskog otočja, ovdje je u dijalogu sa zgradom Umjetničkog paviljona u Zagrebu koji je teško stradao u zagrebačkom (ožujak 2020.) a potom i u petrinjskom potresu (prosinac 2020.). Naizgled neoštećeno pročelje krije iza sebe vrlo oštećenu unutrašnjost čija će obnova dugo potrajati. Umjetnica pročelje pretvara u monumentalno platno na kojem se prikazuje animirani film čiji akteri naizgled isijavaju nadu i optimizam prema obližnjim ulicama i njihovim šetačima.

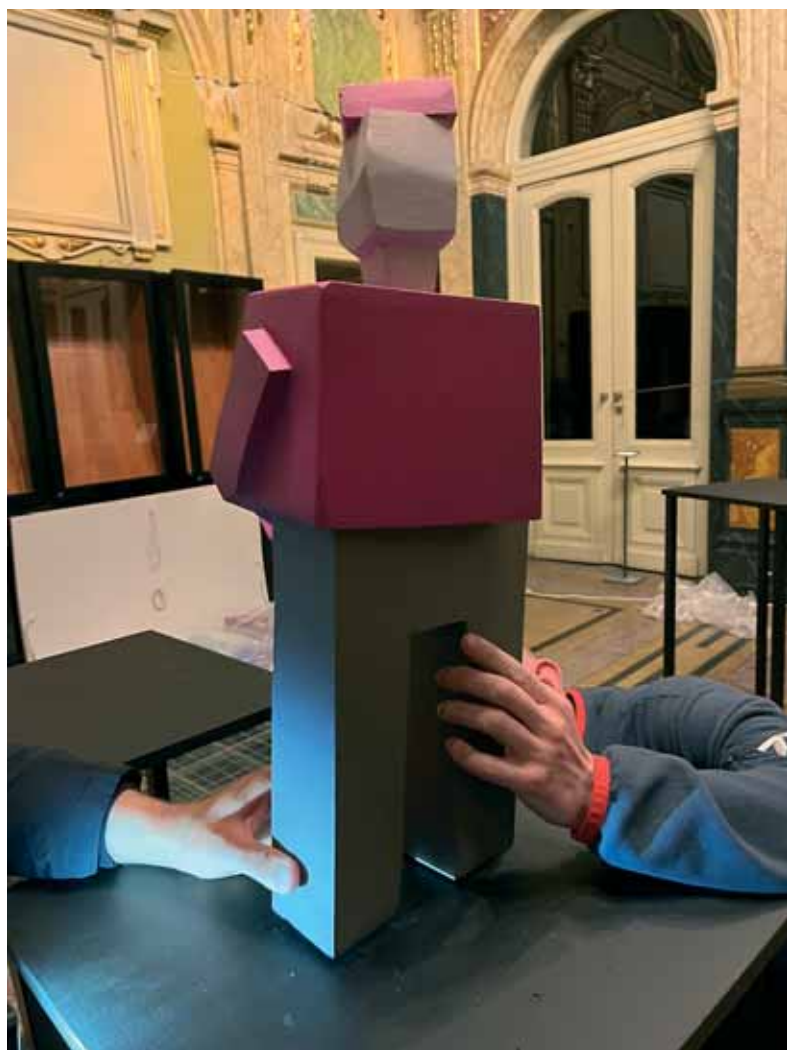
Tako projekcija figura čiji pokreti prate uzlazni ritam skladbe ničim ne odgovara osjećajima razočaranja, nemoći i tuge s kojima se čovječanstvo hrva posljednje dvije godine. Naprotiv, riječ je o plesu čija živost djeluje kao sveobuhvatni iscjeljujući odgovor na sve što je ispisano tragičnim jezikom stradanja i patnje. Međutim, posvetimo li im malo više vremena otkrivamo da u određenom trenutku oni postaju dijelom ludila u kojem živimo. Otimaju se kontroli kao lutke na koncima na kojima je netko odlučio ispoljiti svu frustraciju. Kao da u pozadini infantilnog naivnog smijeha čujemo odzvanjanje ciničnog grohota koji izaziva duboku nelagodu.

Skulpture su prestale biti nijemi promatrači zbivanja. Sada su katalizatori opuštenosti i poletnosti. One pokreću serotonin koji uzrokuje zadovoljstvo kod promatrače. Usisavaju nas u svoju dimenziju bezbrižnosti, lakoće življenja i jednostavnog uživanja u njihovom dinamičnom plesu da bi nas kroz samozatajni uvod skladbe postepeno proveli do finog krešenda koji pršti energijom koja nas u određenim trenucima zabrinjava i muči zbog svoje sulude jačine koja prelazi u sferu sveopćeg ludila.

Kroz uzbudljivu pokrenutost u sugestivnoj koreografiji dolazi do brojnih novih mogućnosti. Stvaraju se neočekivane kompatibilnosti koje gledamo kroz podatnu podudarnost animiranih pokreta. Upravo u trenutku kada se dobro zabavljamo možemo se i zapitati: koliko smo spremni prihvatiti Drugoga unatoč tome što ne razumijemo odakle dolazi, što je niti kamo ide. Kako ćemo mi sami odgovoriti na ova pitanja ako nismo spremni preuzeti odgovornost za svoje postupke? Možemo li u koreografiji s Drugim zanemarivati njegove pokrete i mogućnosti? Možemo li Drugoga prihvatiti i kad ne osluškuje glazbu pa radi greške u koracima? Možemo li savladati svoje emocije i ne dopustiti da eskaliraju u katastrofe rata i razaranja?

Iris Lobaš Kukavičić svojom instalacijom uspijeva pomaknuti naše noge i bokove, gotovo nas hipnotizirati prijemčljivim plesom, ali nas istovremeno odvodi na sklisko mjesto susreta sa zajednicom i to kroz pogled prema sebi, a onda i prema drugom. U tom susretu možemo doživjeti tragediju jednako kao i katarzu.

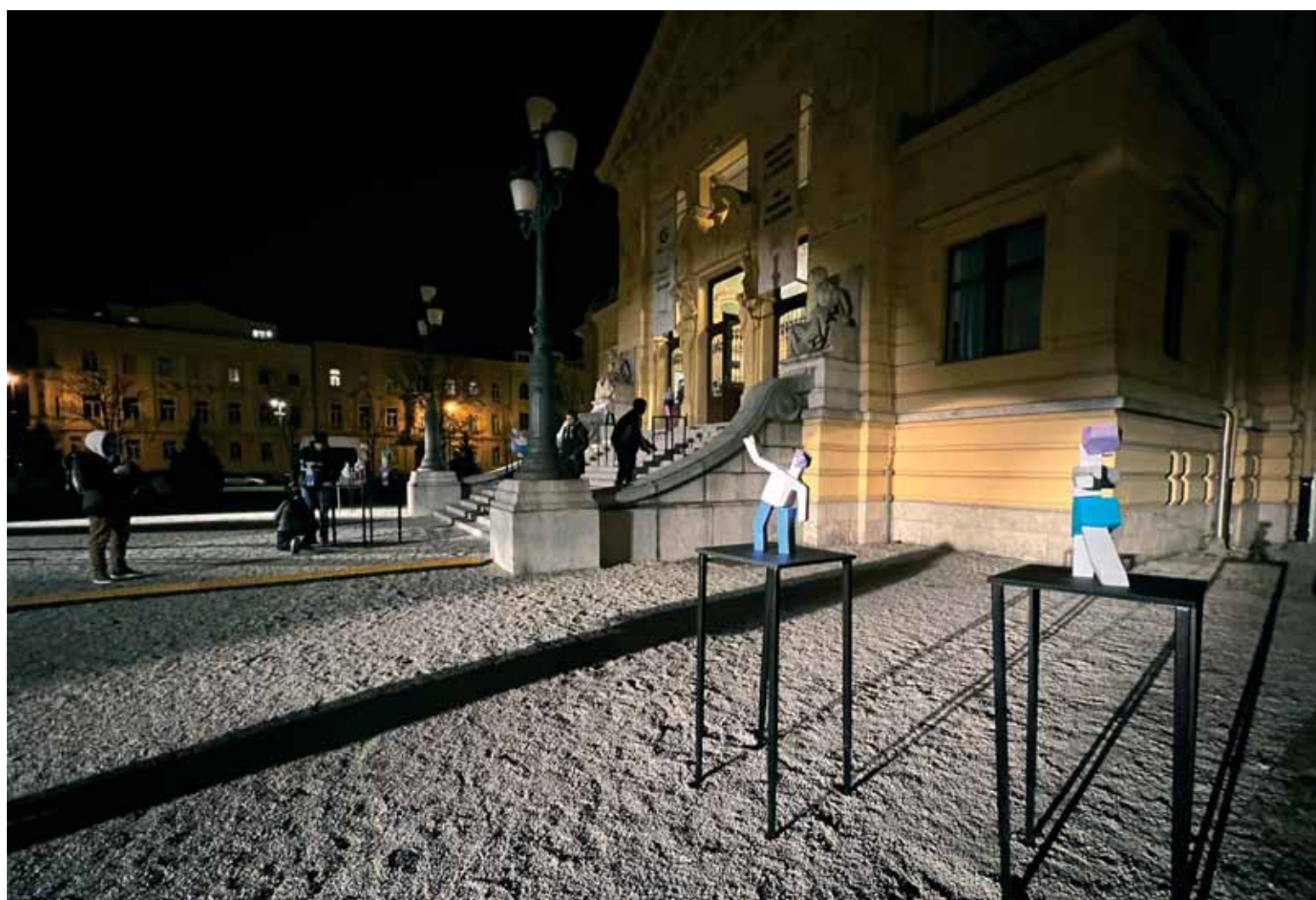
Anita Ruso Brečić

Iris Lobaš Kukavičić

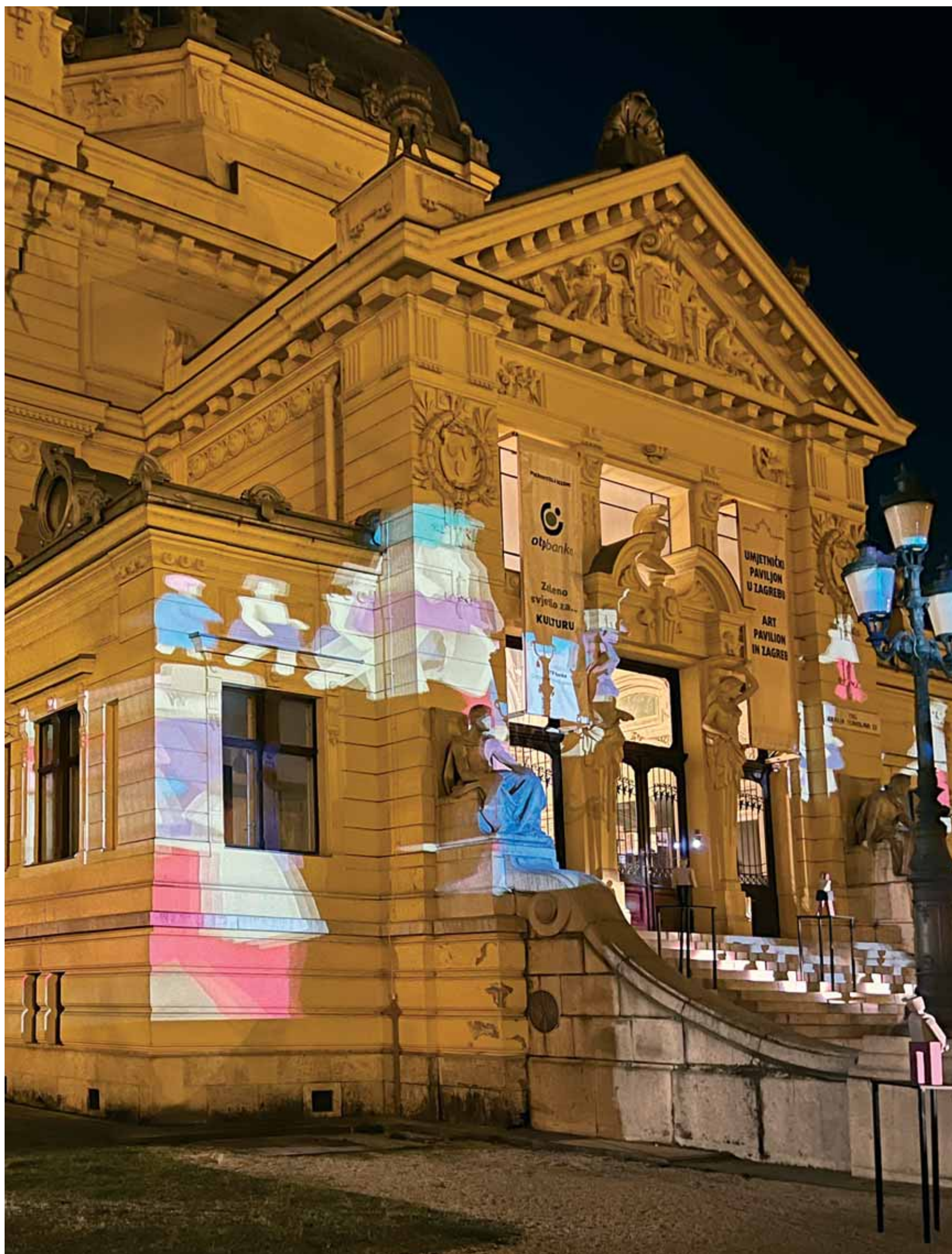
*Odakle dolazimo? Što smo mi? Kamo idemo? / Where do we come from?
What are we? Where are we going?*

2019. – 2021. / 2019 – 2021

ambijentalna multimedijalna instalacija / ambient multimedia installation

Where do we come from? What are we? Where are we going to?

Entering the vortex of encounter has always been one of the most beautiful but also one of the most traumatic of human experiences, for to encounter one's I with another's You means to give one's I space for coming into being. It can come into being only in contact with You for becoming I, I say You. The dialogics of philosopher Martin Buber might seem exaggeratedly complex, but are in fact entirely clear and simple. Without the other we are not. Iris Lobaš Kukavičić has for years been thinking through encounters and dialogues, in throngs, in isolation and the silence of the streets, encounters that have grave consequences not only for the individual but also for the wider community and also those encounters we simply long for. Through her artistic activity this Dubrovnik woman has generously opened up space for research and for intimate identification as well as for the drawing of parallels between her work in art and current themes, like the consequences of mass tourism, 21st century quarantine, natural catastrophes of earthquakes and other human tragedies, like the war recently begun upon the soil of Europe, war that in the words of Držić's necromancer Long Nose is the "disaster of human nature".

Iris places her multimedia installation on the plateau in front of the Art Pavilion and on its façade; she calls it *Where do we come from? What are we? Where are we going to? - D'où Venons Nous / Que Sommes Nous / Où Allons Nous*. During the 2020 lockdown the artist working through retrospection set in motion internal arguments with herself that resulted in the completion of a cycle of sculptures already started. Making use of a reduced style, she produced 12 sculptures of people formed in wood. She painted the clean surfaces in shades of blue, violet, pink and grey, leaving the areas pure, not mingling pigments on a single element. In her minimalist approach, Iris gave the forms, simplified to the utmost, dynamics through movement. Thanks to identifiable movements of the body, details like handbags, hairstyles, mobile phones taking selfies, hands on backs and men's berets are powerful signifiers of the situations in which these passers-by are placed. Some of them function as a group, like the *Three Chatterers* and some as pairs like the *Oldsters* and *Selfie* scenes. They lean towards each other in conversation or abandon themselves to the moment of photographing in a gesture of gladness and merriment. The pieces are elevated onto simple steel plinths, thus confirming their status as sculptures present in the space.

The simplified typing of the sculptures enables them to be placed in diverse urban spaces, which contribute to the ways in which they are interpreted and accepted. People who stroll, linger in short conversations, are either rewarded with a smile or are else ignored, are universal symbols of human meetings and as such can be universalised and placed into very different contexts. A set of sculptures without modelling to the faces do not show portrait characteristics, but their characteristic poses are archetypal poses in which we can recognise the movements of modern people. The artist breaks down this frozen a-historical moment in their encounter by supplementing it with a new layer in her art; with the animation of the sculptures that are copied onto the façade of the Art Pavilion in Zagreb she succeeds in conjuring up the hubbub, restlessness, confusion, jostling, racket and overwhelming madness that rule when the city is taken over by strollers, joggers, tourists, lone individuals and those who are having a crazily good time in their own society without caring a hoot for the rules. Even if we are not in the paradisaal garden of Tahiti like Gauguin's figures in the painting *D'où venons-nous ? Que sommes-nous ? Où allons-nous ?* we do not, as they do not, cease to ask these questions, the answers of which may sometimes be clear, but mostly are not.

After she has set the sculptures in motion through the animation and put them into the frame of a certain given area in the urban texture, the artist then reaches out for the concluding layer of her multimedia installation, music. The composition of Dubrovnik composer Srđan Berdović *Yamato uta / Song of Japan* was written on the basis of several Japanese children's counting rhymes and Japanese folk songs in which lies the model of the song and in which the principle of its development is created. Added to it are folklore elements of the Dubrovnik area. The unique Japanese percussion instruments made of a particular kind of stone to be found only in the extreme north of the Japanese islands are placed here in a dialogue with the building of the Art Pavilion in Zagreb that was seriously damaged in the Zagreb (March 2020) and subsequently in the Petrinja (December 2020) earthquake. The ostensibly undamaged exterior conceals a very much structurally compromised interior the repairs to which will last a long time. The artist turns the façade into a monumental screen on which to project an animated film the figures in which radiate hope and optimism to their nearby streets and the people who walk in them.

And so the projection of the figures whose movements match the upbeat rhythm of the composition in no way correspond to the feelings of disappointment, frustration and sadness with which mankind has been struggling in the last two years. On the contrary, this is a dance, the liveliness of which acts as a comprehensive and therapeutic answer to all that has been written in the tragic language of loss and suffering. However, if we devote a little more time to them, we will discover that at a given moment they have become a part of the madness in which we live. They get out of control like marionettes on strings on which someone has decided to act out their own frustration. As if in the background of the infantile, naïve laughter we can hear a cynical guffaw that gives rise to profound unease.

The sculptures have ceased being mute observers of events. Now they are catalysts of relaxation and élan. They trigger the serotonin that produces pleasure in the observers. They suck us into their dimension of carefreeness, the easiness of living and a simple relish in their dynamic dance then through the self-effacing introduction to the composition to take us to the fine crescendo that crackles with an energy that at certain times will

worry and trouble us because of the crazy strength that switches over into the sphere of universal madness.

Through the stirring mobility in its suggestive choreography there are numerous new possibilities. Unexpected compatibilities are formed that we look at through the supple congruence of animated movements. Just at the moment when we are having such good fun we might wonder how much we are willing to accept the Other irrespective of our not knowing whence that Other comes, where they are bound for. How can we ourselves answer these questions if we are not ready to take on the responsibility for our actions? In the choreography with the Other are we able to neglect their movements and possibilities? Can we accept the Other even when they do not hear the music and get the steps wrong? Can we keep in control of our emotions and not allow them to escalate into the catastrophe of war and destruction?

Iris Lobaš Kukavičić manages with her installation to get our legs and hips moving, practically hypnotises us with this catchy dance but at the same

time takes us away to the slippery place of meeting with the community, first through looking at the self, and then at the other. In this encounter, we are equally likely to experience tragedy or catharsis.

Anita Ruso Brečić

BIOGRAFIJA

Iris Lobaš Kukavičić rođena je 19. lipnja 1976. u Dubrovniku, Hrvatska. Diplomirala je 2001. godine na Akademiji likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu, nastavnički odjel, u klasi red. prof. Mira Vuće, akademskog kipara. Magistrirala je 2008. godine na Akademiji likovnih umjetnosti Sveučilišta u Mostaru, studij Ars sacra, u klasi red. prof. Ante Kajinića, akademskog slikara. Godine 2016. obranila je doktorsku disertaciju s temom *Sakralno slikarstvo Iva Dulčića* pod mentorstvom red. prof. Ante Kajinića, akademskog slikara, na Akademiji likovnih umjetnosti Sveučilišta u Mostaru. Samostalno izlaže od 2002. godine. Do danas je ostvarila preko dvadeset samostalnih izložbi te je sudjelovala na brojnim skupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu. Zaposlena je na Sveučilištu u Dubrovniku na Odjelu za umjetnost i restauraciju, u zvanju docentice.

BIOGRAPHY

Iris Lobaš Kukavičić was born on June 19, 1976, in Dubrovnik, Croatia. In 2001 she graduated from the Academy of Fine Arts in Zagreb, educational department, class of sculptor Miro Vuco. In 2008 she took a master's degree from the Academy of Fine Arts of Mostar University, the Ars sacra course, class of painter Ante Kajnić. In 2016 she received a doctorate on the basis of a dissertation on "The sacred painting of Ivo Dulčić", supervised by Professor Ante Kajnić, also at the Academy of Fine Arts of Mostar University. Since 2002 she has had over twenty solo exhibitions and also taken part in many collective shows in Croatia and abroad. She is employed in Dubrovnik University, where she is an assistant professor in the department for art and restoration.

JAVNE SKULPTURE / PUBLIC SCULPTURE

- 2017. IGRA I IGRE, međunarodni terminal C, Zračna luka Dubrovnik, Dubrovnik
- 2014. SJEDUĆA FIGURA, upravna zgrada tvrtke Hartmann, Kopenhagen, Danska
- 2002. GRUPA SKULPTURA, okruženje tvornice Hartmann-Bilokalnik, Koprivnica
- 2001. PLESAČICA, Jarunsko jezero (klub Aquarius), Zagreb

SAMOSTALNE IZLOŽBE / SOLO EXHIBITIONS

- 2022. ODAKLE DOLAZIMO? ŠTO SMO MI? KAMO IDEMO?
Ciklus Umjetnost ispred Umjetničkog paviljona, Umjetnički paviljon u Zagrebu, Zagreb
- 2021. ODAKLE DOLAZIMO? ŠTO SMO MI? KAMO IDEMO?
TZ Dubrovnik, Grad Dubrovnik, Umjetnička Galerija Dubrovnik, ambijentalna instalacija, vrata od Pila, Dubrovnik
- 2017. DESET SUSRETA, Galerija DMP, Umjetnička galerija Dubrovnik, Dubrovnik
- 2017. UVJERLJIVI IZRAZ I SVJEDOČENJE, Galerija „Slavko Kopač“, Gradski muzej Vinkovci, Vinkovci
- 2016. DUBROVAČKI ĐIR, Galerija GKS-a, Metković
- 2016. doktorska izložba, Galerija ALU Široki Brijeg, Široki Brijeg
- 2010. ARS SACRA, Galerija samostana Gospe od Zdravlja, Split
- 2010. DUBROVAČKI ĐIR, Galerija Sebastian, Dubrovnik
- 2010. BIG BLUE, Collegium Artisticum, Sarajevo
- 2010. BIG BLUE, Franjevačka galerija, Široki Brijeg

2008. ARS SACRA, Franjevačka galerija (magistarska izložba),
Široki Brijeg

2008. BIG BLUE, Palača Sponza, Dubrovnik

2007. BIG BLUE, Galerija grada Koprivnice, Koprivnica

2006. Galerija ACI marine Korčula, Korčula

2006. Galerija pomorskog muzeja, Orebić

2005. Galerija LERO, Dubrovnik

2004. IGRA, Galerija VN, Zagreb

2004. IGRA I IGRE, Galerija Matice hrvatske, Metković

2004. DUBROVAČKI PUZZLE, Galerija Klarisa, Dubrovnik

2003. IRIS LOBAŠ:MUSICAL, Galerija Klarisa, Dubrovnik

2002. IGRA I IGRE, Galerija Ranjina, Dubrovnik

SKUPNE IZLOŽBE / GROUP EXHIBITIONS

2017. BOŽIĆNA RADOST, Franjevačka galerija, Široki Brijeg

2017. DUBROVAČKI LIKOVNI TRENUTAK 3, Umjetnička galerija
Dubrovnik, Dubrovnik

2016. Svjetlo Božića, Stara gradska vijećnica, Split

2016. Sv. Dominik u suvremenoj umjetnosti, Dominikanski samostan,
Dubrovnik

2016. 12 umjetnika i sveti Vlaho, Kazalište Marina Držića, Dubrovnik

2015. Mi tebi kako ti nami, likovni umjetnici o Marinu Držiću,
Dom Marina Držića, Dubrovnik

2014. Sv. Vlaho u suvremenoj umjetnosti, Galerija Sebastian, Dubrovnik

2012. Sv. Vlaho u povijesti i sadašnjosti, Knežev dvor, Dubrovnik

2011. Papa Ivan Pavao II- okom dubrovačkih umjetnika, Dubrovnik

2011. Dubrovnik Artists Fundraising Exhibition, San Francisco,
Los Angeles, Las Vegas, USA

2010. Bijenale „MEDITERAN 2010.“, palača Milesi, Split

2010. SUB DOCUMENTA, Skenderija, Sarajevo

2008. DUBROVAČKI LIKOVNI TRENUTAK 2, Umjetnička galerija
Dubrovnik, Dubrovnik

2008. Ars Sacra, Galerija likovnih umjetnosti Vinkovci, Vinkovci

2008. Marin Držić u djelima akademskih slikara, Samostan sv. Klare,
Dubrovnik

2007. Privatno i javno (nagrađen rad „Mravi“), Široki Brijeg

2007. USKRS, Palača Sponza, Dubrovnik

2006. Dubrovnik i more 2006., Sveučilište u Dubrovniku, Dubrovnik

2005. KRAVATE, Dubrovačka kuća, Dubrovnik

2005. KRAVATE, Galerija Mala, Zagreb

2005. KRAVATE, Muzej grada Vinkovaca, Vinkovci

2006. KRAVATE, Gradska Loža, Zadar

2005. HOMMAGE SALVADORU DALIJU, Galerija FER, Zagreb

2004. DUBROVAČKI LIKOVNI TRENUTAK, Umjetnička galerija
Dubrovnik, Dubrovnik

2004. PROJEKT 01,02 03, Galerija Močvara, Zagreb

2003. ALILOVCI 2003., Gradski Muzej Požega, Požega

2002. SIRUP OF LIFE, Galerija Močvara, Zagreb

2002. HARTMANN- BILOKALNIK, Podravska banka, Koprivnica

2002. NOVI FRAGMENTI, Galerija SC, Zagreb

2001. ZDERZENIA, Međunarodni festival slikarstva i teatra,
Tczew, Poljska

2001. AUTOPORTRET, AquariusNet caffe, Zagreb

2001. Urbani festival, Zagreb

2001. RAZMEĐA, Umjetnički paviljon u Zagrebu, Zagreb

2001. PASIONSKA BAŠTINA, Muzej Mimara, Zagreb

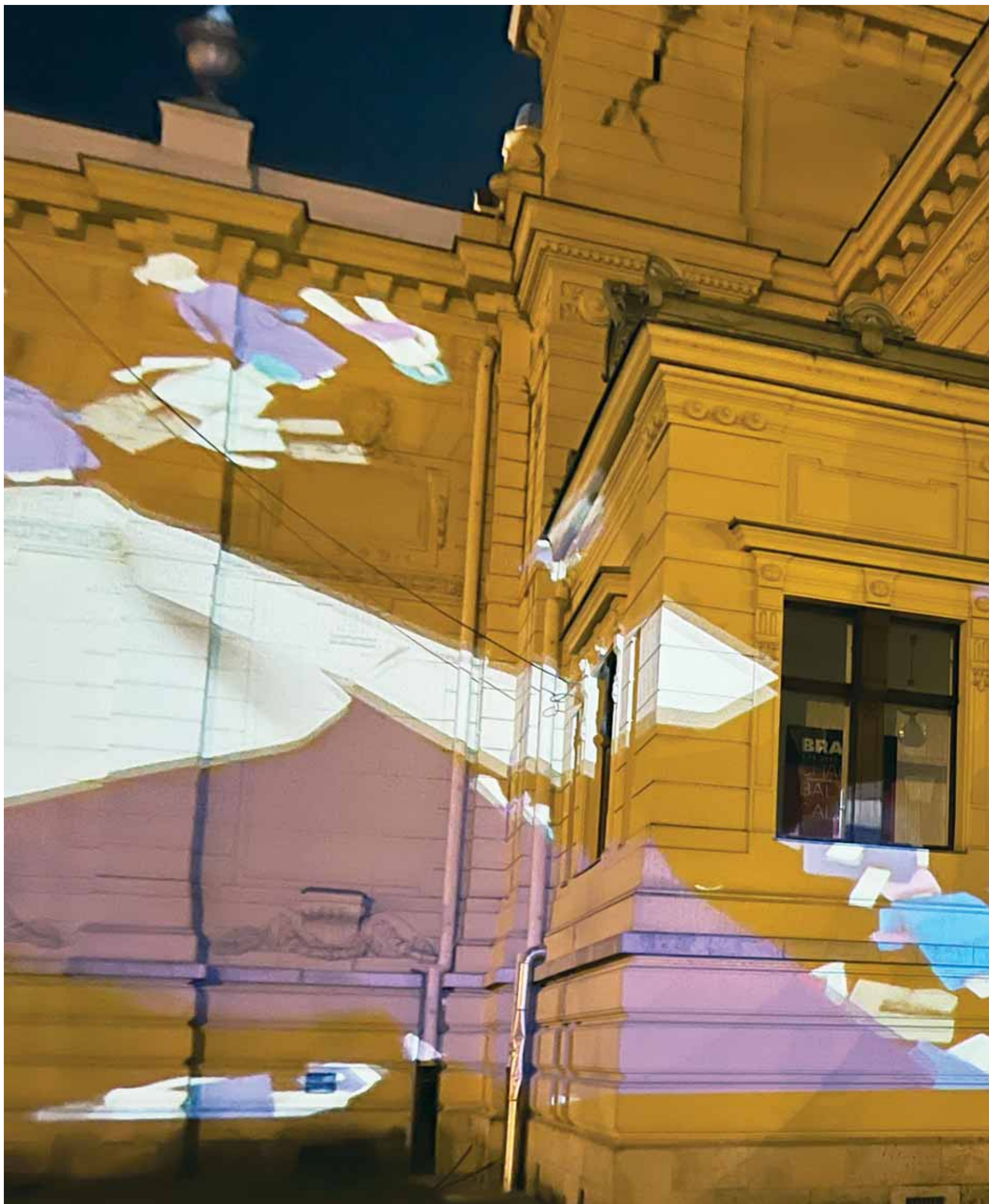
1999. JER PIJESAK SAM I VRIJEME I KAP S DLANA, pasionska baština,
Galerija Zvonimir, Zagreb

1999. 3. smotra Sveučilišta u Zagrebu, Izložba studenata ALU,
Galerija SC, Zagreb

1998. SAMOBOR ALU VUKOVAR, Gradski muzej Vukovar, Vukovar

1998. RADUJEM SE SAD DOK TRPIM ZA VAS... pasionska baština,
Galerija Klovićevi Dvori, Zagreb

1997. Izložba studenata ALU, likovna kolonija vojarna Samobor,
Galerija Samobor, Samobor

Umjetnički paviljon u Zagrebu

Art Pavilion in Zagreb

www.umjetnicki-paviljon.hr

IZLOŽBA / EXHIBITION

CIKLUS / THE CYCLE

Umjetnost ispred Umjetničkog paviljona /

Art in front of the Art Pavilion

Izložba / Exhibition

Iris Lobaš Kukavičić: Odakle dolazimo? Što smo mi? Kamo idemo? /

Where do we come from? What are we? Where are we going?

22.3.2022. - 26.3.2022.

Organizator izložbe / Exhibition organised by

Umjetnički paviljon u Zagrebu

Trg kralja Tomislava 22, Zagreb

info@umjetnicki-paviljon.hr

www.umjetnicki-paviljon.hr

Autorica ciklusa „Umjetnost ispred Umjetničkog paviljona“

/ Author of the series “Art in Front of the Art Pavilion”

Jasminka Poklečki Stošić

Kustosica izložbe / Exhibition curator

Aneta Barišić

Izbor djela, likovni postav izložbe / Selection of work, exhibition layout

Iris Lobaš Kukavičić

Autor glazbe / Composer

Srđan Berdović

Izvođači / Performers

Fuji Trio

Autor animacije / Animation author

Nikola Kapidžić

Tehnički voditelj / Technical Manager

Marijo Šuica

Tehnički izvođač / Technical Operator

Eldra d.o.o.

Tehnička podrška Umjetničkog paviljona /

Technical support of the Art Pavilion in Zagreb

Damir Martinec

Organizacija izložbe, marketing i odnosi s javnošću / Organisation of the exhibition, marketing and PR

Sanja Balentović

POKROVITELJI

GRAD
ZAGREB

Grad Dubrovnik

Turistička zajednica
grada Dubrovnika
Dubrovnik
Tourist Board

SPONZORI

MIROVINSKI
FONDOVI

UNIVERZITET
U DUBROVNIKU
UNIVERSITY
OF DUBROVNIK

Studentski Centar Dubrovnik
Sveučilište u Dubrovniku

JANAF

POKROVITELJ SEZONE

MEDIJSKI SPONZORI

vecernji.hr

Glas Slavonije

